

MAGYARORSZÁG NAGYKÖVETE
BERLIN

Dr. Thomas Bellut úr részére
Intendáns
Zweites Deutsches Fernsehen

CC:
Dr. Peter Frey úr részére
Főszerkesztő
Zweites Deutsches Fernsehen

Tisztelt Intendáns Úr!

2022. március 6-án a ZDF fő műsoridőben tudósított az ukrajnai háború következtében kialakult menekültválság kapcsán a magyar-román határról. A borzalmas háború közepette arra törekedett, hogy az óriási magyar társadalmi összefogás és segítőkészség lényegét megkérdőjelezze. Kovács Zoltán kormányzóvivő reagált is erre (<https://abouthungary.hu/blog/german-state-media-desperate-for-the-negative-story-about-hungarys-treatment-of-refugees>). Az általa ismertett tények láthatóan nem „zavarták meg” a ZDF szerkesztőit, mert rögtön másnap és újra fő műsoridőben nem csak tényszerűtlenül, de mélyen sértő módon mutatták be újra a magyarországi menekült helyzetet. Miután a II. világháború utáni Európa történelmének legdrámaibb napjait éljük, amikor tizezrek fognak össze százezrek megsegítéséért, akkor ez a fajta propaganda nem maradhat hivatalos reakció nélkül. A tényekre alapuló helyreigazítás érdekében a kormányzóvivő tett egy kísérletet, ami nem meglepő módon reakció nélkül maradt. A magyar Kormány szóvivője által megküldött reakció tartalmát nem ismétlem meg, de azt hazám berlini nagyköveteként ezúton is megerősítem.

Bár illúzióim nincsenek, és kifejezetten kérem is, hogy ne tartson naivnak, mostani levelem célja nem pusztán a figyelem felhívása arra, mennyire sértő és káros a tények ilyen mértékű tagadása, és ez mekkora károkat okoz a 2015-ös migrációs krízis óta lassacskán regenerálódó magyar-német kapcsolatokban, mennyire nehezíti az európai törésvonalak behegedését.

2019 szeptemberében zajlott köztünk utoljára levélváltás. Akkor „A döntés órái” c. dokumentumfilmjük kapcsán tettem egy kísérletet arra, hogy tényekkel alátámasztva cáfoljam a magyarellenes narratívát, próbáljam kizökkenteni a „Magyarországról rosszat vagy semmit” kommunikációt annak monotóniájából. Elismerem, legjobb szándékom és tudásom ellenére túl nagy sikert nem értem el vele.

Illúziók nélkül tehát, de tegyünk egy újabb kísérletet egymás és a valóság megértésére. A magyarok és a németek, a menekülő ukránok és az Európai Unió is megérdemli, hogy az európai történelem e fordulópontján 1989 szellemében viszonyuljunk egymáshoz.

MAGYARORSZÁG NAGYKÖVETE BERLIN

Talán kicsit meglepő, de 2022 márciusának migrációs válsága nem jelent fordulatot Magyarország, a magyarok felfogásában és cselekvésében. Csodálkozhatnak is akár azon, hogy miért csodálkoznak oly sok német médiában az ukrán menekültek irányában mutatott hatalmas magyar (és lengyel, és szlovák, és cseh) szolidaritás kapcsán. 1989-ben ugyanebben a szellemiségben adtunk menedéket sok tízezer kelet-német menekültnek, majd nyitottuk meg előttük az utat a szabadság, Németország, majd Európa újraegyesítése előtt. 1991 nyarán, a délszláv háború kitörésekor első biztonságos országgként (first safe country) fogadtuk be a déli szomszédunkból menekülőket tízezreit. 2015-ben nem voltunk első biztonságos ország, nagymértékben illegális migrációs hullámot kellett megfékeznünk. Világossá tettük, a szívünk nagy, de lehetőségeink korlátozottak. A világ összes problémáját nem lehet az EU területén megoldani. Ahol nem mi vagyunk az első biztonságos ország, ott nem lehet szó kötelező befogadról. Szó lehet viszont és kell is beszélni az első biztonságos országok megsegítéséről. Megvédtük tehát az EU és Schengen külső határát, ami súlyos anyagi áldozatokkal, és talán ennél is súlyosabb reputációs veszteségekkel járt. Az európai védvonalakat sikerült stabilizálni, és Magyarország egyre nagyobb mértékben tudott humanitárius segítséget nyújtani azon országokban és régiókban, ahol a menekültek elérték az első biztonságos országot. (Azóta is, immár hét éve védjük az Unió, egyben Németország külső határát. Ez – jegyezzük meg – ahhoz is hozzájárul, hogy Németországra, mint elsőszámú célországra ne nehezedjen elviselhetetlen nyomás, és azokat fogadhasssa be, akiket akar és tud.) 2022-ben egy brutális háború ismét olyan helyzetet teremtett, amikor Magyarország sok százezer ukrán menekülő számára az első biztonságos ország. És Magyarország, a magyarok összefogtak. Összehasonlításképpen: 2015. szeptember 22-én egy minőségi többségi szavazással áterőszakolt döntés 160,000 migráns kötelező elosztását irányozta elő. Ennek a számnak kevesebb, mint 40 %-a került relokációra, viszont az EU mélysegesen megosztottá vált, és máig magán viseli ennek a szavazásnak a nyomait. Levelem elküldése előtti órákban az ukrán, vagy Ukrajnából érkezett menekültek száma, akiket Magyarország az elmúlt két hétben fogadott be, átlépte a 200,000-t.

Magyarország parlamenti választások előtt áll, a közvélemény számos kérdésben megosztott, a politikai szereplők a kampány záró szakaszában egymásnak feszülnek. Az ukrán menekültek befogadásában és segítésében azonban teljes a nemzeti egység. Magyarország összefogott. Ezt méltatja von der Leyen asszony, az Európai Bizottság elnöke. Margaritis Schinas alelnök úr szerint „Magyarország a történelem jó oldalán áll”. Elismerés érkezik a USAID, sőt még a CNN részéről is. A UNHCR közép-európai képviselőjének vezetője a helyszínen, azaz a magyar-ukrán határon járva méltatta a magyarok teljesítményét. Mindeközben a ZDF rossz szándékról és államilag szervezett visszaélésről „számol be”. Az sem könnyű tapasztalat, ha egyes német újságok a magyar és lengyel magatartást cinikusnak, rasszistának állítják be, de amikor a német közszolgálati média is ilyen alapállásból tudósít, az mégis csak minősített esetnek tekinthető.

Hozzáteszem, humanitárius kötelezettségünk teljesítése nem attól függ, hogy érkezik-e elismerés. Az ukrán menekültek teljes támogatásra számíthatnak akkor is, ha nálunk maradnak, és akkor is, ha tovább utaznak olyan harmadik országba, amely készen áll a

MAGYARORSZÁG NAGYKÖVETE
BERLIN

befogadásukra. Aki nálunk marad, az biztonságban érezheti magát, méltó ellátásban részesül, és nem kell tartani attól sem, hogy belépne valamiféle „Obergrenze”. Mert mi vagyunk az első biztonságos ország. Mert most mi vagyunk a „vor Ort”. Mert, ahogy Gorbacsov mondta 1989 augusztusában Helmut Kohl kancellárnak, „a magyarok jó emberek” (Helmut Kohl: Ich wollte Deutschlands Einheit; Propyläen, 1996, 75. oldal).

Tisztelt Intendáns Úr!

Ha Ön, vagy a ZDF szerkesztőségének bármely munkatársa előítéletek nélkül, a tényekre és a kölcsönös tiszteletre alapuló párbeszédben érdekelt, engem bármikor megtalálnak. Ezt az ajánlatot Kovács Zoltán államtitkár úr nevében és részéről is megerősíthetem.

Nincs illúzióm, a vitás kérdések a háború kódében sem vesznek el, legyen szó a migrációról, társadalom- és családpolitikáról, vagy a jogállamiságról indult dialógus politikai-ideológiai mocsárba történő beragadásáról. Ezeket ki kell tudni hordani. A magunk részéről a tolerancia ajánlat többszörösen és legfelső szinten megerősítésre került.

Mégis van talán két olyan körülmény, ami adhat kapaszkodót egy ilyen törekvéshez. Egyrészt a mostani menekült krízis. Mert aki higgadtan rátekint Magyarországra, és a többi térségbeli országra, az felismerheti, mennyire volt téves a 2015-ös nyugati narratíva, mennyire volt drámai az EU belső hasadása, és mekkora esély nyílhatna most arra, hogy a sebeket begyógyítsuk az EU tagállamai, és nem utolsó sorban a magyarok és a németek között. Másrészt mikor, ha nem most juthat el mindenki annak felismeréséhez, hogy miért is létkérdés az EU és a transz-atlanti közösség összetartása, biztonsági-védelmi erejének és gazdasági versenyképességének biztosítása. Ezen a téren a magyar-német együttműködés az elmúlt négy évben a „pozitív agenda” keretében impozáns eredményeket tudott felmutatni. Magyarország már két éve megelőzte Oroszországot Németország gazdasági-kereskedelmi partnerei sorában, miközben 2017 októbere és 2021 augusztusa között Magyarország volt a német védelmi ipar elsősorú partnere, még az USA-t is megelőzve. És Afrika és a Közel-Kelet számos országában működnek együtt humanitárius szervezeteink a „vor Ort” támogatás sok tízezer szenvedő részére történő eljuttatásában.

Talán ez is adhat Önnek és munkatársainak adalékot ahhoz, hogy visszatérjünk a tényekhez, egymás tiszteletéhez, Európa egységének erősítéséhez. Ha már mint EU- és NATO-tagok együtt szerepelünk az orosz kormány „barátságtalan államok” listáján.

Berlin, 2022. március 9.

Üdvözlettel:
Dr. Györkös Péter

